

# *Az éneklő gyülekezet*

Máté 21, 14-17  
Húsvét u. 4. vasárnap  
1953. május 3.

A húsvét utáni 4. vasárnapnak ősegyházi neve: Cantate! Énekeljetek! Ez a vasárnap tehát az ének vasárnapja. A mai ige által is éneklő gyülekezetté akar nevelni egyházunk minket.

Egy templomi gyülekezetet állít elénk az ige. Egy templomban vannak: a jeruzsálemi templomban, egy időben vannak ott: virágvasárnap, tehát egy templomban egy időben együttlevő gyülekezetről van szó, de ez a gyülekezet mégsem egy gyülekezet. Amint ma is ugyanannak az egy istentiszteletnek a hallgatósága nem alkot egy egységes gyülekezetet, hanem különböző csoportokra oszlik, ugyanígy a mai igében elénk állított gyülekezetben is tulajdonképpen három gyülekezet körvonalai bontakoznak ki előttünk éles elhatározottsággal. Van itt

- egy éneklést elfelejtő
- egy éneklő és
- egy éneklésért haragvó gyülekezet.

## *1. Az igében leírt történet a jeruzsálemi templom előpitvarában zajlik le közvetlenül a templomtisztítás után*

Nincs már egyetlen jószág sem a templomban, a kufárok a templom környékén kergetik s próbálják összefogni megriadt s szétszaladt állataikat, a pénzváltók talán valamelyik utcasarkon számolgatják, s rendezgetik a pénzüket s próbálják felbecsülni a kárukat. Csendes a templom. A nagy tisztítás után vajon kik maradtak bent a templomban? Az ige szerint a vakok és sánták. Nem az ő érdemük, hogy bent maradtak. Nem valami hősi magatartás eredménye az ottlétük. Szerettek volna ők is elfutni, de egyszerűen nem tudtak. A pitvar volt ugyanis nemcsak a szent vásár, hanem a koldusok tanyája is. Ott húzódtak meg a fal mellett. Aszott karral, szennyes kézzel nyújtogatták fatányérukat és siránkozó, éneklő hangon fáradhatatlanul kérték az alamizsnát. Templomba jövök, templomból jövök, a vásár árusai bele-bele- dobtak a fatányérba egy-egy pénzdarabot. Ilyenkor, a nagy páskaünnep alkalmából elég bő aratásuk szokott lenni. Ez volt a templom, a megtisztított templom egyik gyülekezete: *a koldusok csapata*. Mikor Jézus korbácsa elkezdett csattogni, s hangja átsüvített a pitvaron, a többiekkel együtt ők is szerettek volna elmenekülni, de a vak nem látott, félt, hogy a felkavart tömeg elsodorja, agyontapossa, a sánta látott ugyan, de épp azért nem mert megindulni, mert látta azt, amitől a vak csak félt. Abbahagyták az éneklést s szorosán a fal mellé lapulva várták, míg elvonul a vihar. Lehet, hogy riadt tekintetük mögött ellenséges gondolatok tanyáztak. Haragudtak Jézusra. Úgy néztek rá, mint a gazda a jégre, mely aratás előtt tönkreteszi a termést. Oda az ünnepi nagy alamizsnaszüret!

Egyszerre azonban valami nagy változás történik bennük. A szívükben bizalom támad. Nem tudni, miért. Talán az a nagy változás idézi elő, ami Jézuson megy végbe, miután csend lett a templomban. Nem piros már a szent haragtól az arca, nem szór villámot a tekintete, szeretet és szelídség sugárzik róla. Megindulnak feléje. A vak és a sánta támogatja egymást. A sánta pótolja a szemet, a vak a járnit tudást. Nem félnek Jézustól. Bízhatnak benne. Hozzámennek. Jézus meggyógyítja őket. A rablók barlangjából az irgalmasság háza lett.

Ezzel azonban a koldusok csapata el is tűnik a történetből. Többet sem hallani, sem látni nem lehet őket. Míg koldusok voltak, a vásári zajon is áthallott siránkozó éneklésük, vagy hálálkodó szavuk, most, mikor nem alamizsnát, hanem az egészséget, az életet kapták ajándékba, miért hallgatnak? Elfelejtettek énekelni. A szívükben biztonnyal van hála, de nem juttatják kifejezésre. Az egyik talán a templomba megy be, a másik hazasiet az övéihez, a harmadik talán beleveti magát az ünneplő nagyváros szórakozásának forgatagába. Nagypénteken sem látni közülük egyet sem. A hamis tanúk mellé nem állanak oda bizonyágtévőnek. A keresztet nem segítik neki vinni. Nem találók minderre más magyarázatot, mint azt, hogy a hála elpusztul, ha nem jut kifejezésre. Ha ott a templomban hálaénekbe kezdtek volna, biztonnyal sok minden másképp alakult volna.

A hála nem akar néma maradni. Szólni akar, énekelni akar. Ne fojtsd el! Magadat szegényíted meg elsősorban, ha elfelejtesz énekelni. Az ének a túláradó szív kicsordulása. Minél több ömlik ki belőle, annál buzgóbban buzog a szív hálaforrása.

## *2. Nem maradtak volna magukra az éneklésben a koldusok. Volt ott a templomban rajtuk kívül egy másik gyülekezet is: a gyermekek éneklő gyülekezete*

A tehetetlen koldusokon kívül ugyanis ott maradtak a megtisztított templomban a gyermekek is. Egy pillanatig sem féltek Jézustól. Ott voltak már abban a sokaságban, mely a bevonuló Jézus királyi seregét alkotta. Szórták a virágokat az útjára, lengették feléje a pálmaágakat, s torkuk szakadtából kiáltották a Hozsannát. Nagyon tetszett nekik az egész. Hát még a vásár szétverésének hőstette. Imponált nekik Jézus. Gyönyörködtek benne. Amikor pedig a szegény, nyomorult koldusokat meggyógyította, amikor látták, mint ugrándozik örömeiben az éppé lett sánta, mily átszellemült arccal néz szét a soha nem látott világban a vak, kicsi szívük úgy megtelt örömmel, hogy nem tudtak tovább hallgatni. Ajkukon előbb talán csendesebben - hiszen a templom hangfogót tett az ajkukra -, azután mind hangosabban felcsendül az ősi köszöntés: Hozsanna a Dávid fiának! Ez a köszöntés tulajdonképpen ének. A 118. zsoltárból való. Nagy ünnepi ének. Állítólag az új

templom felszentelésére készült, s akkor énekelték először. Azóta a nagy ünnepeken énekelték. A sátoros ünnepeken az oltár körüli ünnepélyes körmenetkor énekelték. A zsidó írástudomány a Messiásra is vonatkoztatta ezt a zsoltárt. A gyermekek is így használják. Dávid fiát, a Messiást ismerik fel a templomtisztító és gyógyító Jézusban, ezért csendül fel ajkukon az ének.

Bizonytal hangzott már szebben is ez az ének a templomban. Ahogyan a gyermekek énekelték, az nyomába sem léphetett a templomi énekkar énekének. Nem is nagyon hangzott ének gyanánt. Inkább kiáltozás volt, ahogyan Máté feljegyezi, de így is öröm volt Istennek és Krisztusnak, hiszen ők nem a művészi teljesítményt nézik, hanem az éneklő szívet. Persze róluk is el lehet mondani, hogy ezzel eltűnnek a szent történetből. Nagypénteken őket sem látni, sem hallani sehol. Lehet, hogy talán aludtak még, mikor az egész kora hajnalban kezdődött. Lehet, hogy a szüleik nem engedték őket az utcára, gondolva, hogy nem gyereknek való látvány ez. Akárhogyan volt is, tény az, hogy Jézus megdicséri, védelmébe veszi őket, s megállapítja róluk, hogy dicsőséget szereztek Istennek.

Ne törődj vele, hogy nem vagy énekművész. Énekelj úgy, ahogyan tudsz! Lehet, hogy kényes fülű karmester lekopogtatna a pálcájával, de Jézus nem az éneklő torkot figyeli, hanem az éneklő szívet, s Ő elgyönyörködik benned.

### *3. Mindig vannak ugyanis olyanok, akik diszkrétebbé szeretnék tenni, vagy talán egészen el is némítani Isten éneklő népét.*

A megtisztított templomban is vannak ilyenek. Van ott egy harmadik gyülekezet is: *a főpapok és írástudóknak az éneklésért haragvó gyülekezete.*

A vásár szétkergetésének nagy lármájára, majd az arra következő nagy csendre, melyet a gyermekek kiáltozása vert fel, előkerülnek a templom urai: a főpapok és írástudók. Belülről izgalom fűti őket, de kívül méltóságteljes nyugalmat erőltetnek magukra. Szóvá sem merik tenni a templomtisztítást, elnéznek a csodák felett is. Csak minél kevesebb feltűnés, hogy a rómaiak be ne avatkozzanak! A gyermekek énekét azonban már nem bírják elhallgatni. Erre haragra gerjednek. Kifogásolják, hogy Jézus elfogadja a csak a Messiást illető „Dávid fia” megszólítást. Ez már túl sok. El akarják hallgattatni őket.

Mindig is voltak ilyen túzoltogatók az egyházban, akik azt gondolják, hogy a józanságot követelő bibliai ígék hatálytalanítják azt az ígét, mely szerint Istent teljes szívvel, teljes lélekkel kell szeretni. Túlzásnak tekintik a szív keresztyénségét, illetlenségnek azt, mikor a szív teljességéből megszólal a száj, különbségnek, ha valaki nemcsak a templomi gyülekezetben énekel, hanem otthon, munka közben is kicsordul a szíve, mely telve van az Úr szerelmével. Ám bosszankodjanak miattad ezek a hűvös előkelők, torkoljanak le, tartsanak bolondnak, te ne törődj velük! Azzal törődj, hogy Urad így szeret téged.

Ezek a kimértek, méltóságteljesek, túlságos mértéktartók is megkapják a magukét. A történet azzal fejeződik be, hogy Jézus otthagyja őket, s elmegy Bethániába. Akinek nem kell egészen Jézus, aki csak egy, az ő bölcsessége szerint való darabot akar belőle, az egyáltalában nem kell Jézusnak. Elmegy oda, s ott is marad ahol nyitott szívek várják.

Légy hát buzgó tagja az éneklő gyülekezetnek! Az éneklők lenézett, kicsiny csapata megnő egyszer. Olyan énekkar lesz belőle, melyben tízezerszer tízezer és ezerszer ezer ajak zengi odafenn a Bárány énekét. Ámen.